

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Nová Morava, z.s. za rozvoj jižní Moravy**, IČO 26633892
sídlem Příkop 843/4, 602 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Rašovským
sídlem Skřivanova 337/7, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2022, č. j. 11423/22/5200-11433-706599,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) platebními výměry ze dne 8. 2. 2021, č. j. 453787/21/3001-51523-702900, č. j. 453845/21/3001-51523-702900, č. j. 454157/21/3001-51523-702900 a č. j. 456086/21/3001-51523-702900 (dále jen „platební výměry“) doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob a zrušil daňovou ztrátu. Správce daně žalobci doměřil (resp. vyměřil) dlužnou daň za zdaňovací období roku 2013 ve výši 119 890 Kč (zároveň byla zrušena daňová ztráta ve výši 1 286 Kč), roku 2014 ve výši 256 690 Kč, roku 2015 ve výši 485 830 Kč a roku 2018 ve výši 1 177 430 Kč. Správce daně zároveň žalobci stanovil povinnost uhradit penále ve výši 23 990 Kč, 51 338 Kč a 97 166 Kč. Žalovaný následně zamítl odvolání žalobce podané proti platebním výměrům a platební výměry potvrdil rozhodnutím ze dne 25. 3. 2022, č. j. 11423/22/5200-11433-706599 (dále jen „napadené rozhodnutí“).
2. Předmětem sporu je otázka, zda jsou žalobcem deklarované členské příspěvky příjmem, který je osvobozen od daně dle § 19 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“). Další významnou otázkou je tvrzené uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2013, 2014 a 2015.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů. Namítá, že správní orgány nerozhodovaly v souladu se zákonem, když zcela negovaly argumentaci žalobce a nepřihlédly k jeho argumentaci týkající se posouzení plnění. Předpokladem pro výkon komunikační činnosti dle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) je skutečnost, že plátce se chová jako podnikatel dle § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Z povahy věci musí provozovat veřejnou síť, která umožňuje využití datové sítě na komerční bázi. V daném případě se však jednalo o privátní datovou síť, kterou vybudoval vlastník a zajišťuje i nezbytnou správu sítě. Žalobce nenabízel datovou síť k využití jiným subjektům, přenosové služby využívali pouze členové spolku, kteří přispívali na provoz sítě. Členské příspěvky jsou od daně z příjmů osvobozeny, nejedná se o úplatu za přijatou službu. Správce daně dospěl k názoru, že se jedná o zastřenou platbu za poskytnutí služby, aniž by tento závěr jakkoli odůvodnil. Správce daně neuvedl, z jakého důvodu považuje výpovědi svědků R. a S. za nevěrohodné. Z výpovědi svědka P. nevyplývá, že by spolek spolkovou činnost nevykonával a že by pouze poskytoval svým členům internetové připojení. Pakliže si svědci některé skutečnosti nepamatují, jedná se o přirozený jev, který nelze vykládat k tíži žalobce. Je zřejmé, že si svědci nepamatují okolnosti vzniku členství a aktivity, které spolek pořádal, když jsou členy spolku 10 a více let a neúčastní se spolkových aktivit. Daň vyměřená za zdaňovací období roku 2013, 2014 a 2015 byla vyměřena po uplynutí prekluzivní lhůty.
4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Dodává, že správce daně založil závěr ohledně zastřeného právního jednání na podkladu rozsáhlého dokazování. Správce daně provedl analýzu celkem 100 svědeckých výpovědí, ze které vyplynulo, že většina členů spolku ani neví, že jsou členy spolku. Dle jejich názoru žalobce poskytuje internetové připojení, za které mu svědci platí. Správce daně dále zohlednil osvědčení č. 1026 vydané Českým telekomunikačním úřadem, charakteristiku žalobce na různých webových portálech, analýzu financování provozu a správy datové sítě, naplnění znaků podnikání apod. „Členské příspěvky“ tak ve skutečnosti představují

zastřenou platbu za poskytnutí služby internetového připojení. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce prováděl spolkovou činnost tak, jak tvrdí. Ze zprávy o daňové kontrole zcela jasně vyplývá, že správce daně nevěrohodnost svědeckých výpovědí svědků R. a S. odůvodnil jejich ekonomickou závislostí na žalobci. Nedošlo k žalobcem namítané prekluzi, jelikož lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období, v němž byla daňová ztráta vyměřena, končí současně se lhůtou pro stanovení daně za poslední zdaňovací období, za které bylo možné daňovou ztrátu nebo její část uplatnit.

5. Žalobce ve své replice nad rámec žalobních námitek doplňuje, že svědci měli být vyslechnuti k ekonomické činnosti spolku v období roku 2014 – 2016, otázky však směřovaly do doby vzniku členství ve spolku. Pokud se navíc jedná o pasivní členy, těžko mohou popsat fungování spolku. Členové spolku se složili skrze členské příspěvky na vybudování neveřejné datové sítě, další příspěvky jsou od členů vybírány na správu sítě a její další modernizaci. Tisk letáků není podstatným znakem podnikání. Vykázaná daňová ztráta byla na základě provedené daňové kontroly zrušena. Nelze zpětně odkazovat na již neexistující daňovou ztrátu a prodlužovat dále hmotněprávní prekluzivní lhůtu až do období 1. 7. 2022.
6. Žalovaný ve svém dalším vyjádření dodává, že otázky vzniku členství jednotlivých členů jsou pro období mezi lety 2014 – 2016 relevantní. I pasivní člen spolku by měl mít povědomí o svém členství ve spolku a o tom, jaké jsou jeho cíle, i když by neznal konkrétní aktivity. K tomu je nutno dodat, že 16 svědků bylo v období před uskutečněním svědecké výpovědi kontaktováno žalobcem pomocí e-mailu. I poskytovatel veřejné sítě musí s připojením udělit souhlas. Datová síť žalobce byla otevřena nejširší veřejnosti a uživatelem se mohl stát kdokoliv, kdo o to měl zájem. Pro počítání prekluzivní lhůty je rozhodný výchozí stav, tj. že daňová ztráta vznikla a bylo ji možné uplatnit.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.

III.A) Posouzení povahy členských příspěvků

8. Žalobce tvrdí, že je spolkem, jehož cílem činnosti je sdružování osob se zájmy v oblasti počítačových věd, moderních technologií a v zájmu ve smysluplném využití volného času. Dále tvrdí, že se členové spolku společně složili na vybudování neveřejné datové sítě, kterou užívají. Příspěvky členů slouží ke správě a případné modernizaci sítě; Žalobce uvádí, že připojení k internetu je vedlejším benefitem. Dle správce daně však členské příspěvky ve skutečnosti představují zastřenou platbu za žalobcem poskytnuté služby – připojení k internetu, tedy zdanitelný příjem.
9. Soud úvodem poznamenává, že se již povahou členských příspěvků žalobce zabýval v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o registraci žalobce k dani z přidané hodnoty z moci úřední. Krajský soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2021, č. j. 31 Af 60/2020-82 (všechna zde citovaná judikatura správních soudů je dostupná na www.nssoud.cz), dospěl ke shodnému závěru jako správce daně, že členské příspěvky představují zastřenou platbu za

službu připojení k internetu poskytovanou žalobcem. S ohledem na skutečnost, že správce daně přejal skutková zjištění učiněná v rámci řízení o registraci žalobce k dani z přidané hodnoty do řízení týkajícího se stanovení daně z příjmů právnických osob, jsou dřívější závěry soudu učiněné v rozsudku ze dne 26. 10. 2021, č. j. 31 Af 60/2020-82, použitelné i v projednávané věci. Soudu není zřejmý žádný důvod, proč by se od dřívějších závěrů měl nyní odklonit.

10. Hlavní činností spolku může být jen uspokojování a ochrana těch zájmů, k jejichž naplnění je spolek založen. Podnikání nebo jiná výdělečná činnost hlavní činností spolku být nemůže (§ 217 odst. 1 občanského zákoníku). Předmětem podnikání v elektronických komunikacích je a) zjišťování veřejných komunikačních sítí; b) poskytování služeb elektronických komunikací (§ 8 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích). Za podnikatele se považuje ten, kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisky (§ 420 odst. 1 občanského zákoníku).
11. Předmětem daně z příjmů jsou příjmy z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem, není-li stanoveno jinak (§ 18 odst. 1 ZDP). Od daně z příjmů jsou osvobozeny členské příspěvky přijaté spolkem, který není organizací zaměstnavatelů, nebo evropskou politickou nadací [§ 19 odst. 1 písm. a) ZDP]. Základem daně je rozdíl, o který příjmy, s výjimkou příjmů, které nejsou předmětem daně, a příjmů osvobozených od daně, převyšují výdaje (náklady), a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období (§ 23 odst. 1 ZDP). Správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní (§ 8 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů).
12. Krajský soud se v nyní projednávané věci ztotožnil s hodnocením činnosti žalobce ze strany správce daně, včetně závěru, že poskytování internetového připojení žalobcem bylo poskytováním služby za úplatu. Správce daně se ve zprávě o daňové kontrole ze dne 8. 2. 2021, č. j. 415216/21/3001-60563-708422 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“), velmi detailně zabýval povahou činnosti žalobce a vycházel z řady svědeckých výpovědí a dalších důkazních prostředků. Konkrétně bylo provedeno 98 svědeckých výpovědí pasivních členů a 2 svědecké výpovědi aktivních členů (svědci R. a S.). Ze svědeckých výpovědí pasivních členů přitom jednoznačně vyplynuly závěry zpochybňující tvrzení žalobce. Celkem 68 pasivních členů uvedlo, že si nejsou vědomi svého členství ve spolku a cítí se být zákazníky odbírajícími službu připojení k internetu. Zbývajících 30 svědků sice mělo jisté povědomí o svém členství ve spolku, avšak další podrobnosti týkající se tohoto členství již neznali (v podrobnostech soud odkazuje na str. 11 a 12 zprávy o daňové kontrole). Z tohoto pohledu je tak pro zjištění správce daně stěžejní, že členové spolku vůbec neví, že by členy spolku byli, a nikoliv, že si nepamatují konkrétní okolnosti vzniku svého členství.
13. Pokud žalobce odkazuje na závěry plynoucí ze svědecké výpovědi svědků R. a S., soud se ztotožnil s hodnocením obou výpovědí, jak je učinily daňové orgány. Skutečnosti plynoucí z uvedených výpovědí jsou v rozporu se zjištěními, která vyplývají ze zbývajících svědeckých výpovědí. K tomu obě uvedené osoby, vedené jako aktivní členové spolku, byly ekonomicky závislé na žalobci, jak ostatně plyne z plateb ve výši 2,5 milionu Kč za montážní a instalační práce svědku R., resp. ve výši 1,3 milionu Kč svědku S., který dle své výpovědi pro žalobce vykonává činnost jako osoba samostatně výdělečně činná. Svědek R. ve své výpovědi mimo jiné uvedl, že na členské schůzi, již byl naposled přítomen, bylo zhruba 10 členů, což v kontextu celkového počtu aktivních a pasivních členů spolku rovněž vypovídá

o tom, že cílem členství většiny členů nebyla aktivní participace na spolkové činnosti. Ani místo konání takové členské schůze (dle svědka S. se jednalo o kancelář spolku na ulici Cukrovarská v Pohořelicích) nebylo odpovídající pro přítomnost potenciálně až dvou tisíc členů spolku. Oba svědkové upozornili rovněž na další spolkové činnosti realizované v rámci žalobce, nicméně žalobce nedoložil žádné důkazy, které by svědčily ve prospěch pravdivosti těchto tvrzení. Není pravdou, že by správce daně neuvedl, z jakého důvodu považuje svědecké výpovědi svědků R. a S. za nevěrohodné. Naopak tyto skutečnosti jsou přímo uvedeny na stranách 12 a 13 zprávy o daňové kontrole. Na rozdíl od svědků R. a S. zjevně neměli ostatní svědci zájem na určitém výsledku řízení před správcem daně a žalovaným, neboť toliko využívali internetové připojení a neměli žádné jiné ekonomické vazby na žalobce.

14. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že ze svědecké výpovědi svědka P. nevyplývá, že by spolek nevykonával spolkovou činnost. Daňové orgány nicméně své skutkové závěry o nevykonávání spolkové činnosti nikdy nestavěly na této svědecké výpovědi, ale na jiných skutečnostech. Svědek P. během svědecké výpovědi neuvedl žádné skutečnosti, které by se spolkové činnosti týkaly, vypověděl o okolnostech vzniku žalobce, o přijímání nových členů nebo způsobu úhrady členských příspěvků. Byť se soud ztotožnil s tvrzením žalobce ohledně svědecké výpovědi svědka P., to samo o sobě žádným způsobem nevyvrací analýzu svědeckých výpovědí provedenou správcem daně. Navíc i svědek P. ve své svědecké výpovědi mimo jiné uvedl, že většina členů neměla zájem o chod spolku, ale šlo jim o službu připojení internetu, a že někteří členové platili za půjčení zařízení sloužícího k připojení k internetu „formou členských příspěvků“. Jedná se tak o skutečnosti, které podporují skutkovou verzi prezentovanou daňovými orgány.
15. Soud neshledal nezákonnost ani v tom, že v předvolání k výslechům bylo uvedeno, že se svědecká výpověď bude týkat ověření ekonomické činnosti za roky 2014 až 2016, zatímco otázky kladené svědkům se týkaly vzniku jejich členství před více než 10 lety. Podstatou řízení bylo ověření toho, zda jsou platby zasílané „členy spolku“ skutečně členskými příspěvky nebo zda představují platby za službu připojení k internetu. Z tohoto pohledu je pak stěžejní zjistit také, jaké činnosti žalobce jako spolek vykonává. Vzhledem k této skutečnosti je proto logické, že v průběhu svědeckých výpovědí byly svědkům pokládány otázky související s jejich členstvím, za které platí členské příspěvky a dostávají internetové připojení. Právě otázka, jak samotní svědci vnímají své zapojení v žalobci, hraje důležitou roli v samotném posouzení, zda žalobce skutečně vyvíjí spolkovou činnost, nebo zda se jedná navenek o předstírání spolkového charakteru, byť skutečnou podstatou činnosti žalobce je poskytování internetového připojení.
16. Správce daně svůj závěr o zastřené právní jednání vystavěl vedle analýzy svědeckých výpovědí i na dalších skutkových zjištěních. Žalobci bylo vydáno Českým telekomunikačním úřadem osvědčení č. 1026, z něhož vyplývají činnosti vykonávané žalobcem: zajišťování veřejné komunikační sítě a poskytování veřejně dostupné služby přístupu k internetu. Toto je zcela v rozporu s tvrzením žalobce, že provozuje toliko soukromou datovou síť. Krajský soud obecně argumentaci žalobce soukromou datovou sítí nepovažuje za důvodnou. Dle samotných tvrzení žalobce se k síti mohou připojit pouze členové spolku. S ohledem na reklamní činnost žalobce se však členem spolku může stát kdokoli z široké veřejnosti, pokud je ochoten přistoupit na podmínky žalobce a hradit „členské příspěvky“. Tímto síť žalobce naplnila znaky veřejné komunikační sítě podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o elektronických komunikacích, jelikož slouží převážně nebo zcela

k poskytování veřejně dostupných služeb. Vlastností veřejné sítě totiž není to, že umožňuje navázat připojení komukoliv za jakýchkoliv podmínek, jak se mylně domnívá žalobce.

17. Žalobce dále naplňuje znaky podnikatele dle § 420 odst. 1 občanského zákoníku. Svoji činnost žalobce vykonává samostatně vlastním jménem na vlastní účet a odpovědnost. Činnost vykonává způsobem obdobným živnostenskému podnikání o čemž svědčí osvědčení č. 1026 vydané Českým telekomunikačním úřadem. Požadavky na oznámení činnosti dle § 8 zákona o elektronických komunikacích jsou totiž obdobné požadavkům na ohlášení živnosti volné. Záměr vykonávat činnost soustavně a za účelem zisku pak plyne např. z opakovaného tisku letáků s nabídkou internetu, či z emailových zpráv s upomínkou ohledně nezaplacení poskytovaných služeb. O povaze plateb svědčí též označení měsíčních plateb jednotlivými členy jako např. platba za internet. Různé webové portály navíc evidují žalobce jako podnikatelský subjekt, a nikoliv jako spolek.
18. Všechny tyto skutečnosti podporují učiněné závěry daňových orgánů o zastřenému poskytování služeb, neboť formálně má žalobce formu spolku, nicméně povaha jeho činnosti svědčí o výkonu podnikatelské aktivity. Krajský soud na základě všech zjištěných skutečností nemá pochyb o tom, že primárním cílem žalobce bylo nabízení internetového připojení, k němuž bylo využito výhod, jimiž disponuje spolek jako forma právnické osoby. Ze spisového materiálu nikterak nevyplývá, že hlavním cílem žalobce byla určitá spolková činnost, která by byla uskutečňována s cílem naplnit společné zájmy svých členů. Soud se proto neztotožnil s tvrzením žalobce, že nebylo prokázáno poskytování služby za úplatu, neboť ze všech zjištěných skutečností vyplývá opačný závěr. Obdobnou situací se ostatně se shodným závěrem zabýval opakovaně i Nejvyšší správní soud, například v rozsudcích ze dne 14. 4. 2023, č. j. 3 Afs 284/2022-99, nebo ze dne 4. 4. 2023, č. j. 7 Afs 165/2022-46, a také Krajský soud v Brně, například v rozsudcích ze dne 25. 4. 2019, č. j. 29 Af 18/2017-43, nebo ze dne 10. 5. 2023, č. j. 31 Af 46/2021-467.
19. Soud tak uzavírá, že správce daně, resp. žalovaný, vyčerpávajícím způsobem odůvodnili svůj závěr ohledně zastřenému právního jednání žalobce, které spočívalo v tom, že platby za službu připojení k internetu formálně vydával za členské příspěvky osvobozené od daně. Soud se tedy se závěry daňových orgánů zcela ztotožnil.

III.B) Uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2013, 2014 a 2015

20. Žalobce namítá, že prekluzivní lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2013, 2014 a 2015 již uplynula, a správce daně proto nemohl dlužnou daň doměřit. Krajský soud předně uvádí, že uplynutím prekluzivní lhůty pro stanovení daně za předmětná období se již zabýval ve věci zásahové žaloby, kterou žalobce brojil proti provádění daňové kontroly správcem daně za předmětná zdaňovací období. V tomto řízení zdejší soud vydal rozsudek ze dne 29. 9. 2021, č. j. 31 A 169/2020-128, kterým žalobu zamítl a konstatoval, že k uplynutí prekluzivní lhůty nedošlo. Žalobce v nyní projednávané věci opět namítá prekluzi práva stanovit daň za totožná zdaňovací období, soud však opět neshledal důvod, proč by se měl od svého předchozího závěru odchýlit.
21. Dle § 34 odst. 1 věty první ZDP lze od základu daně odečíst daňovou ztrátu, která vznikla a byla vyměřena za předchozí zdaňovací období nebo jeho část, a to nejdéle v 5 zdaňovacích obdobích následujících bezprostředně po období, za které se daňová ztráta vyměřuje. To má vliv na běh lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 38r odst. 2 ZDP. Lhůta pro stanovení daně

jak pro zdaňovací období, v němž daňová ztráta vznikla, tak i pro všechna zdaňovací období, za která je možné tuto daňovou ztrátu nebo její část uplatnit jako položku odčitatelnou od základu daně, končí současně se lhůtou pro stanovení daně za poslední zdaňovací období, za které je možné daňovou ztrátu nebo její část uplatnit.

22. Žalobce uplatnil v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2013 daňovou ztrátu ve výši 1 286 Kč. Tuto daňovou ztrátu mohl žalobce uplatnit v 5 následujících zdaňovacích obdobích, tedy ve zdaňovacích obdobích roků 2014 - 2018. Lhůta pro stanovení daně za všechna tato zdaňovací období (včetně roku 2013) končí až společně se lhůtou pro stanovení daně za poslední z těchto období, tedy nejdříve dne 1. 7. 2022. K zahájení daňové kontroly došlo dne 21. 11. 2019, k vydání platebních výměrů 8. 2. 2021 a k vydání napadeného rozhodnutí dne 25. 3. 2022, tedy ještě před nejbližším možným uplynutím prekluzivní lhůty. Námitka žalobce je proto nedůvodná.
23. Obsah argumentace příslušné části žaloby tvoří toliko přímá citace zřejmě soudního rozhodnutí (pravděpodobně Nejvyššího správního soudu). Citace se obecně věnuje problematice prekluzivní lhůty pro stanovení daně a závěry v ní uvedené lze vztáhnout na projednávaný případ pouze obecně. Zdejší soud se s argumentací uvedenou v citaci zcela ztotožňuje, z citace však žádným způsobem nevyplývá, proč by měla prekluzivní lhůta v projednávaném případě již uběhnout. Ani žalobce argumentaci uvedenou v citaci žádným způsobem neaplikuje na projednávaný případ, pouze obecně konstatuje, že prekluzivní lhůta již uběhla.
24. Žalobce svoji „argumentaci“ uvedenou v žalobě dále rozvíjel v replice, kde doplnil, že daňová ztráta byla platebními výměry zrušena, tudíž již nemůže prodlužovat délku prekluzivní lhůty. K tomu však soud dodává, že názor žalobce je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2022, čj. 10 Afs 453/2021-66, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že ani zrušení daňové ztráty v průběhu prekluzivní lhůty nemůže změnit okamžik, kdy prekluzivní lhůta končí. Délka lhůty je totiž navázána na skutečnost, která je na jejím počátku. Není určena skutečnostmi, které mohou fakticky nastat teprve v jejím průběhu. Argumentace žalobce zrušením daňové ztráty proto není důvodná.

IV. Shrnutí a náklady řízení

25. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. října 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.